

naar elders, zodat Reuder permanent op zoek was naar nieuwe rechters die ook aan de opleiding hun bijdrage konden leveren. Reuder werd opgevolgd door de Rotterdamse wethouderszoon mr. F.J.M. Nivard (1922-2010).²⁰ Deze had evenals Reuder goed zicht op alles wat in Rotterdam gebeurde; voor zijn benoeming tot rechter was hij enkele jaren gemeenteraadslid geweest. In zijn tijd als vice-president/voorzitter van de handeskamer voerde hij in gewone civiele zaken het systeem in van de comparitie na antwoord, dat wil zeggen dat partijen al betrekkelijk in het begin van de procedure in persoon voor een rechter-commissaris dienen te verschijnen, waarbij inlichtingen worden verzameld en geprobeerd wordt de zaak te schikken.²¹ Veel zaken kwamen daardoor tot een snelle oplossing en het systeem heeft landelijke navolging gekregen. Het is door praktische maatregelen als deze en door de ruime toepassing van het kort geding dat Rotterdam wel eens de naam had er een eigen procesrecht op na te houden. Dat is, hoe aardig het ook klinkt, onjuist: het was niet meer dan een creatief gebruik van het bestaande procesrecht. Nivard was ook lid van de Staatscommissie voor herziening van de rechterlijke organisatie, die van 1976 tot 1985 functioneerde, en een belangrijke basis legde voor verschillende herzieningen die in de jaren daarna zouden plaatsvinden.

Naar Zuid

Nivard werd in 1988 opgevolgd door de vice-president mr. L.F.D. ter Kuile (geboren in 1928) en deze in 1994 door de Bredase rechtbankpresident mr. J. Mendlik (geboren in

1935). Ter Kuile voerde evenals zijn voorgangers Reuder en Nivard actie bij zowel het ministerie als de gemeente om een nieuw gerechtsgebouw te krijgen. Het bestaande gerechtsgebouw was veel te klein geworden, niet alleen door alle uitbreidingen maar ook doordat de rechters niet meer zoals vroeger thuis werkten en alleen voor zittingen naar de rechtbank kwamen. Tal van plannen werden gemaakt en gingen niet door. In de tussentijd werden diverse onderdelen uit huis geplaatst, welke dislocatie veel ongerief gaf. Pas in 1996 kwam onder president Mendlik eindelijk een groot nieuw complex voor rechtspraak aan het Wilhelminaplein op de Kop van Zuid gereed. Het fraaie gebouw is ontworpen door de architect Rob Ligetvoet van het bureau Kraaijvanger-Urbis.

Mendlik werd in 2000 opgevolgd door de vice-president mr. E.W.H. van den Emster (geb. 1949). Ten tijde van diens presidentschap werd in 2002 een reorganisatie van de rechterlijke macht doorgevoerd, waaraan tal van jaren gewerkt was. De naam 'arrondissementsrechtbank' werd hierbij bekort tot rechtbank. Belangrijker was dat de rechterlijke colleges zeggenschap kregen over hun eigen financiën, personeel en het beheer. Zij kregen daartoe een bestuur, dat behalve uit de president uit vier of vijf sectorvoorzitters bestaat en een directeur bedrijfsvoering. Krachtens de nieuwe wetgeving werden de kantongerechten als een aparte 'sector kanton' geïntegreerd in de rechtbanken. Dit was eerder in 1992 ook geschied met de raden van beroep voor de sociale verzekeringen en met de ambtenarengerechten, die werden uitgebouwd tot sectoren bestuursrecht. Landelijk